

wallitsuse älla saije nink temma nink temma pärrandajide ajjal jälle nakkas kostuma, sis wõt Keiserina Katarina II. koliasja pärrast figest wäest hoolet kanda. Minnewa süggise sai 57 ajjastaiga, et se suur Keiserina õnsaste siist ilmost ärralahku nink temma poig, Keiser Pawel I., aujärje päle saije. Ka temma nõuwo olli, koliasja eddesifata nink nimmelt Tartu uniwersiteti jälle ülesfäeda. Ent enne kui temma sega kõrda sai, kuts Jummal tedda ärra. Temma järgmine, Keiser Aleksander I., wõt sedda nõuwo jälle üles, nink ni kui Salomon Jerusalemin templi ehhit, mes temma essa Dawit Jummalale olli towotanu, ni ehhit ka Keiser Aleksander Jummalale ärwus tarkuse koa Tartu linan, mes temma õnnis essa keiserlikust armust meie male olli lubbanu kinkida. Üts ajjastaig pärrast aujärje wõtmist and Keiser kasku, Tartu uniwersiteti jälle ülesfäeda. Rigetargembid mehhi kutsuti õsast wõderilt mailt kokko, kea kiit sedda piddiwa oppetama, mes ferrikooppetaja, kassotundja, arsti nink koliwannemba peawa mõistma, et nemma omma ammetit Jummalale ärwus nink lähhämbide tullus wõiwa piddada. Nink se tarbis om paljo ennamb wajja oppi, kui sinna, armas tallomees, mõtlet. Sest se tarbis, et sinna essi waas ristiinnemises saat, et sinna omma majja jummalapellusen wallitset, om kül wiiland, et sa pühha kirja oppit tundma, ni kui se neist telist, mes pühha prohwetit nink apostili kõnneliwa nink kirjutiwa, sinno keelde om ümberpantu; nink et sinno heng saas õnsuse te päle juhhatetus nink se päle walmistetus, patto waasta tappelda nink se ülle wõimust sada, se tarbis om wiiland, et sa omma lauloramatut hõlega prugit nink omma waimo sõamelikun palwusen Jummalale pole üllendat; ent kes muud peap oppetama nink juhhatama, et nemma Jummalale laisid saasse, kes Jummalale sõanna õigede peap jaggama kui elloleiba

fige neile tuhhandile, kea temma hõle älla omma pantu, olgo nore eht wanna, waese eht rikka, kes henge kostotust peap wima neile, kea haigewote pääl puhkama nink hõrwa were pääl saisma, — se peap tõistwiisi ollema walmistetu nink wäljaoppatu omma rasseda ammeti tõ päle. Se peap prohwetide nink apostilide oppusid luggema nink ärratundma neide omman kelen, et temma selgeste ärramõistat, mes nemma omma tahtnu kulutada; se peap teedma, kuis wannal ajjal luggu om olnu trisliko ferrikuga nink ferriko säedusega algmifest täambatse päiwani; se peap ristioppuse põhja nink lomu selgeste ärratundma; se peab innemise sõant nink mõttid läbbi ja läbbi ärramõistma nink teedma, kuis ta Jummalale sõanna peap pruutma, et se wõis tullulit olla oppetamises, nuhtlemises, parrandamises, karistamises õigusen. Sepärrast ärgo saga ka paljo oppetajis, ni kui pühha apostel Jakop ütley (3,1), enge eggauts piddago melen, kuis ne mehhe, kelle kätte oppetaja ammet om usutu, mitto ajjastaiga se päle omma tullutanu, et nemma ussu põhja kätte saas nink hengekarjuse ammetit nidade oppis piddama, et karri tõemoga nink henge tulluga karjuse jälgi pärra tõnnis. — Sesamma luggu om arstiga ka. Eht kül tallorahwas paljo arstist ei hõli, enge tõbbist kõrd Jummalale hoolde jättap nink temma pärrast kät egga jalga ei tõsta, kõrd säält abbi otšip, kost abbi ei olle lota, se om targa eht nõija man, ke rahwast pettap, — siiski tijap ka tallorahwa sean ramato-mees pühhasi kirjast, et Issand om arstirohtusid ma siisest lonu nink et mõistlik mees neid ärra ei põlga (Sirak. 38, 4), nink om ka mõnni tallomees kuulda nink tutta sanu, et wäljaoppatu arst Jummalale abbiga mõnda tõbbist om terwuse mannu arwitanu, kelle ello eest keake ennamb tengagi es olles paktunu. Ent mes peap ka särane mees opma, enne kui ta